

Vasi Ferenc Zoltán

A SZERETET FÁJDALMA

A szeretet fájdalma

kötetcím

Apám gondolatában

cikluscím

APROPÓ '88

A próza aprózza.

A versláb emeli.

A szív befogadja.

A Múza értelmezi.

IRODALOM

Herr Kafka egy tükör előtt álldigál.

(A pillanat): Helyet keres fején kalapjának.

(Dönt!): Az orrára akasztja. Aztán

valamit magyaráz. (Aha!): Tisztán artikulál.

KAFKA NAPLÓJÁBÓL

És lőn az élet mássá.

Új elvet rendel hozzánk.

Bűnünk az életünk lett.

Fájdalmaink egészségesek.

Az írást öncéllá kell tennünk,

hogymindent elfeledjünk,

Mindent:

Bűnünk! Életünk!

VERSÍRÁS

...tudatmélysötét alakok/: formálódsz.

Merengve egy láda kincsen, a nincsen.

Füvek futnak vágató lovak patái alatt.

Azt hiszem, a versben havazni kezd.

Ősszel lassan hullanak pimasz legyek.

Éjbe takaróznak a ritkuló fák.

Soha sincs értelme a résznek, csak az egésznek:

Tavak, tél; tenyerek, ágak, fagyok. –

és tudatmélysötét alakzatok.

VERSÍRÁS II:

Szimmetriáját vesztett teremtés.

Saját gyökerükbe botlanak a fák.

A dőlés vad rémületéből hirtelen

hatalmas rántás állítja őket: ágak.

VERSÍRÁS III.

tó vize

hold tava

álmok angyala

fölmerül visszfénye

arcod hajnala

tükörben tűzvirág
hómezőn lábnyomok
fölé gyúlt fellegek
jólelkű pásztorok

tükörben tó vize
tükörben hajnalok
magányra angyala
engem is előhoz

pélyhes kis állatka
hordók és billogok
múlt-jövő keresztjén
halandón haladók

hold tava
ál-szavak

zsondulok

zsendülök

fordulok

perdülök

ki ugrik a tűzbe

VERSÍRÁS IV.

Elmondhatatlan.

A Lélek mindig versre tör

s a szavaknál megreked.

Nincs rettenetesebb,

az élmény kereng az idegrendszeren,

de mondattá nem összerakható.

Hagyom.

Angyalt rajzolok inkább a papíron.

Hallgat.

Konokon.

Nem kell egyéb, az ebéd utáni
alvás Isten nyelvén beszél.

Álmodom.

Álmodom az ittent és a mostant.

Kutyamagányban szalad az út.

Felette az ég tetejetlen-kék,
nincs lázadás piros kakasa,
csak a korgó világ labirintja,
az elütött hang a beszélgetésben
s a rám maradt szégyen, hogy:

Bocsánat! –

tegnap még volt,
mára elfogyott.

Nem így akartam.

Ily hirtelen! De valaha én is írtam.

Verseket. S mióta nem!

A szemem mészfehér fal,

alatta cementszürke gondolat,
majd a téglák alkonyzata.
Itt feltárul az ajtó:
belép egy ember. És szót emel.
Mesterember, de nem mesterem.
Látásból-hallásból ismerhetem,
de én még a saját nővérem sem...
Akkor hát kimondhatatlan.
Leteszem a tollat -: Így, ni!
Ezt a sort szellem keze írta:

Cezúra!

OSZTÁLYRÉSZEM: OSTYAFELMUTATÁS

(Asztalodon üvegróka – Egyedül alkotócsoport, Magyar
Napló, 2001.)

Hét házban heten ébredünk,
nyolcadikunk sírba merült.

Hét költő hány verse ér hazát:
harangot, felkelést, népharagot, békét.
Egyetemes csend szítál ég alatt
szilaj esők ménese vágat
a történelem korszakain át.
A vegyülő vagy kiérdemesült magány
kezet ráz, beszél, vagy zárványba zár.

A felköhögött reggel szolidál
hét felkötött katonával,
kik hont védtek, s majd a többi
gubbant kádári börtönökben.
Engem is megcsapott a Halál,
előbb az élők, majd a szülői ház
ment rá, tébolyba-borba veszett utak
után 28 négyzetméterre zsúfolok
össze mindent, mi maradt dúlt hitemből,
s míg felkél, halad, nyugszik a Nap,

senkiről nem tudok semmi biztosat,
él-e, holt-e, költőget? Ötletével
megváltja még reményben világát,
vagy mindőjüket forgatja a szél,
eszik-iszik, ürít, úri pasziánszozik
Budapesten vagy országszerte.

Légvonalban nincs találkozás, telefonszámhiány!

Sajgó csontok az Egyedül alkotói,
egzisztenciákban külön-külön...

Hét plusz egyet játszott az isten,
ismeretlen ismeretségek voltunk,
enyvvel cérnával kötetbe kötve,
ki nyitja ki a könyvet, vagy
kire zárul rá a fedél.

Utcanevek, városok, parcellák...
mártírkatonák! Anyaföldünk mélye
sokasodik tovább, de

útra indul új s újabb nemzedék,
a sors kereke perdül, az Ige teremt.

A Liszt Ferenc repülőtérrel
indul a járat, s átzúg a Hold
utca és a 301-es felett.

Már nem indul lábam tisztelettevésre,
koszorúba fonom össze ujjaim,
és szól hol a Kossuth,
hol a Mária Rádió.
Ámen. Ahogy lehet. Életigen. Isten!

KÖNYVEM ÖNÉRTTELMEZÉSE

Férc vagyok, ragasztott,
éj vagyok, álmokór,
idegín, fák levele –
fejszétlen fejsze

Érc vagyok, fény vagyok,
villámtól vakított
(felhusint az Isten
könnyek szövetéből)

Gennyedző kéz vagyok,
szívrepedt vasfazék,
élők és halottak
pillangós kasszája

Elkertelt kertmíves,
hullajtott mag-vető,
elméleti jobbágy
és/vagy parlagos árva

- gyógyulás, munka
ihletére vártan

Anyám halála! – édesapám keserves járma

Fiam anyja! – árnycsupasz diófa kétannyi termése

Tenmagam: - oltárkerülők kényszeres dobaja

Szellő rezdül, kendő kerül –

hány olvasó s olvasat!

A költő: vasalt fegyenc –

s a könyvlapok: börtönfalak.

PSYCHÉ

Éber utcákon bolyongó álmok

arcunkba fürödni visszatérnek.

Fűzfák szökdösnek ájult szobákból –

falakon túlról ismerszik Isten.

TEJRÓZSA ÓCEÁN

CS. R.-nak

Táj rózsáll az éjszaka
tej-üveg ablaka mögött
úgy fejt le láncait
a Nap mint

kísértett

toronymászó

fekete lovag

ki ide-oda ügetget

túlnanságról

olvasmány: gyerekkor!

zizeg-zörög

erszénye

az írás esélye

vallomás Peer Gyntje

Csipke-Hó meseklip

pókszoba

rokk'ba font jó/
rossz hérosa
ébredés Só-hajh!
sors-hold ring
a tavakban
folyókban ---

ÉN FIZETEK

*(az én-füzetek margójára:
konyhapénz, konty alá való)*

Mernél-e ébren álmodni velem,
mikor testem hét kígyó marja,
s bőröm zöld nyálka lepi be,
még ínyem is sorvad hirtelen...
Mesélnél arról, köldöködből
golyák reppentek felhőkre fel,
szárnyuk alatt parazsat hordtanak,

s a rétre azt hintik szerte-széjjel...
Idegeimet, mint villanyzsinórt, kitépnéd-e,
ha már járószintünkig emelkedett a pince...
Merészelnéd-e késsel metszeni fülem,
csak hogy a szenvedés - **szenvedés** legyen...
Háborúznál-e ellenem kegyetlen,
tudva, hogy ki kardot vesz, azt kard emészti el...
Tíz karommal kikaparnád-e szüleim a sírból,
hogy meglásd végre, kire hasonlítok...
Fejszével kettéhasítanád-e a dallamot,
ami egy hajnalon fakadt,
mikor vízi hulla volt a Nap...
Csurgatnád-e véredet kehelybe,
félve, hogy a szerződés végigéltet...
S egy vaknak elsimogatnád-e,
milyen színes a pillangó szárnya...
És merülnél-e
fülem dobja alá táncnak –

az értelméd is elveszítve kéjjel...

(A téboly édes volt, mint törökméz

a vásári forgatagban.)

Hazudd, hogy nem voltál még a feleségem,

és ezer csomót bogozz a kötélén,

hogy engem is egy ítélet elemésszen...

(Az újsághordó odarögzül a fagyba,

s megakad emlékként az agyban.)

Átélnéd-e velem a poklot,

csak hogy Isten szíve elé omolj...

Szeretnél-e másokat macska-ésszel –

fekete árnyakat az utcafényben...

Elvonszólnál-e hazáig, -

a szerelem édes otthonáig... Minden éjjel:

hét kígyó marta a testem,

s én e zöld lepelben énekeltem

a hűség hegyének Zsoltárát...

FIAMNAK

Sok terved legyen, mint fának levelei,

súgjanak, érintkezzenek össze,

rejtsék az érlelődő gyümölcsöt,

legyen az alma, körte, szilva, barack.

Gondolj a télre, mikor hiányaid lesznek,

a nyári élményeket felváltja a tanulás,

hogy légy érettebb, tudóbb személyiség,

ki megállja sorsa viharait.

Szeresd a félthetőt, itt a Földön

minden átmenet, és mindig előregszik,

s majd az előtted haladók sorra kihunynak.

Lesz néhány erősítő barát talán,

akad majd néhány lány is, kik vonzalmat keltenek,

légy jó és figyelmes hozzájuk, s majd

válassz közülük egyet, ha eljön ideje,

gyakorold gyakran a szerelmet, de ne játssz,

az emberi játszmák általában vesztetre lesznek,

apád is,anyád is ember, nem védhet meg mindig.
Légy magadhoz okos, használd jóra a tudást,
ne tékozzolj, fölöslegeiddel bánj belátón.
Fűszer légy az életben, hogy szíves vendég lehess,
és folytathassad sokáig tovább
a kapott megérdemeltet. Legyen utódod,
s akkor majd megszenvedett sérelmeidet
bocsájtod meg mindenkinek, s javíts,
hogy értelme legyen férfiúi létezésednek,
s megállj helyed Isten tekintetében.
Ámen.

APÁM GONDOLATÁBAN

Készülök, készülök, készülök.
Nem lesz belőled semmi –
szokta volt mondani apám,
s tudott szolgálni, szeretni, tenni.
Meglásd, ha én majd elváltozok,

másképp lesz minden,
már anyád sincsen,
és benned csak dobog, dobog, dobog,
és sehogy sem akar valami lenni.

SZOBORHEGY

Ha már kinézted a hegyet,
drágakövekkel bánya,
s eszközhatározója, tárgya:
vésője-kalapácsa
lettél a megismerésnek,
formázd az alakot,
lehelj rá márvány homlokára,
hogy kiszikrázzék látása,
s hódítson teret másnak is
a jövőből

- a mában:

holtnak hitt igazsága.

ÉNKÖRÖMBEN

(Örült nők vonzásában)

I.

Évszakokat, fákat rabolt magának,

s lovagoltatja térdén a beszéd,

- felnyihog, zabolátlan kanca,

üveghold érti csak, mi történt.

II.

Csöndemben elromlott

az óraszerkezet,

s most valaki kalapáccsal

méri a leomló falak

fényvak képkkeretét.

III.

Álmomból álmodba ásít,

s visszaveszi múltját a jelen,

kedvét szegi a kenyérnek

és vért vegyít a borba

- mi más! –

a Történelem.

KÖNNYEDÉN

I.

Minden arc: gitárhúr.

Ott szakad szájja,

hol legszív'ből szól;

a gitártokban

térdel a Hold.

II:

Lámpaaranyban nesz-rózsa –

az emlékkönyv nyitja-csukja

Megannyi lezárt szempilla

a sorokat átalussza

III

Egy angyal térdepel a szivárványon;
virág burka a szív;
csodává tárul a kék,
mert kimosta az eső
szennyeseink

IV.

Én énekesrigóknak vagyok,
s nem varjaknak –
halandó dalnok.

V.

Felvillan egy arcod.

Azzal írsz évszakot

- kötetnyi vers
- rúzspiros ceruza!

VI.

Egy rigó – világének.

A sasnak véres a torka –

borotvaverset költ ki
a mogorva.

A megváltás előestéjén

cikluscím

HOLDHÍDON

Mária éjpalástja a tó
József keresztje a hold
tegnapra rátolat a csillagmozdony
a völgyhídon szétszórt zsákból
csattogó szárnyú álmok
sirálya hajón landol
A párolgó víz függönyén
foszforeszkál a golgota
s magukba bújnak a lelkek

MÁRIA

Szép neved halk ima.
S bár rám zárhatják vak
szívem kolostorát –
ablakán fény tör át...

A VÉR: ARANYALMA

A fényes Édenből
az anyák álmodják,
a vér: aranyalma -
s testükbe fogadják...

Gyémánt a magja és
selyem édes húsa,
kiáltás ébreszti
eleven valóra.

Az ősök léptétől
népek ismerszenek,
bölcs ösvényeiken
apák nevelődnek.

Isten-kegy minden nép!

S fenn ragyog fejükön
a Kozmosz-korona!

Országalma a vér -
s a nők tudnak róla

GYERMEK

A nő dönt:

megfogan.

Mákszemből

nevelek

új világrendeket.

A MEGVÁLTÁS ELŐESTÉJÉN...

Mária, szenttűz,

liliumzápor,

József Isten-

csiholója...

Öledbe enyésznek

ősök és temetők;

a magos egekből

hitek harmatoznak...

Sejtjük mi igen jól,
kimeríthetetlen vagy;
tenleked
tentested
igaz hitű
kútja:

vized etet
búzád itat
szivárvány-ágyadból
angyalok szálldosnak
madárposta híreli
a Napról társalognak:

„a Tejútnak lesz bizony
nagyon hamarost
csillag-szuszogású
bársony kisbáránya.”
S gyűlnek azonmód

meddő és asszonyok;

holtak és hősök

- folytatni az álmot...

Én magam hiányzok...

(Törődöm, száradok):

Mért ver engem átok!

Nem ér kegyelem;

kenyér és szerelem

- vak, fekete tulkot!

CORPUS

I.

Lógok a semmi felett,
mélye-nincs két meredély
közt.

II.

Karom kitárva
fejem lehanyatlik,
fáj átszúrt oldalam,
lábam összetörve.

III.

Szárnyszerű lebegés!
Csüggök alá
a csend fölött.

IV.

Ormos homlokom
csuromvér ---

V.

Lélekzet lélegzik
homálya.

VI.

Kerge inak kezemen,
tenyérbe jut

futásuk.

Nem menekül senki meg,

ujjak görcse állja

fúló reményük.

VII.

Denevérszárny-szélben

leljük

boldog enyhünket.

VIII.

Denevérszárny-szélben

ugyancsak Te vagy,

lepke-testű,

élő tűzbe

elevenen vetett

lázás lélek.

IX.

Védtelen oldaladon

az a mély seb,

tágterű széle az Égnek,
buzgó igyekvése
a vérből származó
emberi létnek.

X.

Oldaladon
ahogy cseppen,
halkan szurtyog
a kész csend!

XI.

Idegenként
zörömböl a Földön.

XII.

Nem lesz
ki éjét
ossza vele.

XII.

Nem lesz ki

ágyát ossza
vele, álmát
töltse vele---

XIII.

Küldje a
Csillagoknak.

XIV.

Testét itt
nem fedi dunna,
meztéláb süpped
a hontalan múltba.

XV.

Lába már nem jár
tovább ---
Testét hűlt kő
nehezíti ---
Lelkét
zsákkal teletölti

a felzavart Semmi
varjúkárogása.

ÉLETÖRÖM

A szemek, a szemek, mindig a szemek –
rózsafüzérből, arcvonásból,
a szemek szívből-veséből előtekintenek.
Sejtjeink vallanak, nézz reám, nézzed csak –
az Isten engem így teremtett,
így szervezett, így éltet meg,
leplezetlen tegyek hitet:
ezt gondolom, ezt érzem –
örömeiből-bánatokból egyberendezett.
Mutatom magam – Neked! Érdemes
jóssággal lenned – az irány adott:
ég és föld szeles horizontján
dicsérem-üdvözlöm az áldott Napot.
Húsvét reggele van. Krisztus feltámadott!

ISTEN CSENDJE

A rózsá: Isten beszéde.

Szirmai: puha szótagok.

Virág-fején varázs csendül...

s pille is száll –

hallgatok!

MEGTÉRÉS-KORBAN

A kiszellőztetett templomokban

lovak áldoznak

merthogy a Nap

ragyoghat

megcsillan a késhegyen

mikor belecsusszan a szügybe

mert ő odadöfte

A kiszellőztetett templomokban
halmokban áll a gyónás
A takarítónő és kutyája
- szájukban marék parázssal
a városban szertehordják

A kiszellőztetett templomokban
nem férnek el a szentek
ők völgyekben énekelnek
s egy üszkös krizantém
az oltáron
egyszer csak általuk
kivirágzott

A kiszellőztetett templomokban
nászra kelhetsz a félelemmel
csatazaj légnyomás hallik az ereken

levelet írsz Istennek
de kirablod a perselyt
csakhogy a reményt
ne portósan add fel

A kiszellőztetett templomokban
festett ablak a malaszt
zsendicében úsznak a Halak
nem a keresztelőmedencében
pedig ott állok
és hallgatlak
övemig réztallérban

A kiszellőztetett templomokban
rádióadás a mise
hangolod az antennákat
de a legtöbb készülék
süket

A kiszellőztetett templomokban
békerendben élnek a holtak
s ahogy egymással kezet fognak
hóba hűdik az ősz

A kiszellőztetett templomokban
kegy terem
s nem szénnel fűtenek
fénnyel
s a Fény nyel
hívót és áldozót

A templomok felépültek immár
s dolgozik tornyaikon
az Alpinista Brigád

ISTENKERESÉSBEN

Átrezeg a csöndön a hárs.

Szólaltat: Ostyafelmutatás.

Angyali őrzők szárnya alatt
tenger. Szembeszelek huzatában
kiönt az álmok Nílusa.

Homérosz, a vak, eposzán
végigiramlanak a verslábak.

Gyalogjárók leleménye szerint
a templomtorony felé biccentek
megint, hol áldoznak erényből,
büntől óvó jóakaratból---

Befelé fordulok, alvásom
ájtatossága kegyet termő jutalom.

A reggel sziréneinek sikolya
starthoz állít, itt az óra.

Versre áll s fél kiló cipóra.

Coppola Magánbeszélgetései

átfordulnak monológba,
a hárs rezege, anyám holt.
Hagyott itt magáról képeket,
s ha róla álmodok, kisfiú vagyok,
ki indul ministrálni, de az oltár
csak otthoni asztal, 500 forintért elkelt
s hagyott itt kirabolt házat, tegnapot.
Ólmot a fülbe, viasz a szemre,
engem a házasság bebalzsamozott,
s vagyok a lég mauzóleumában.
Bőröm alatt hordok 20 egész 12-ed századot---
Rezege a hárs: Ostyafelmutatás!
Valahol a világ titkos szegletén
valaki most mondja ki az Ámen-t.
Mogorva moirák megnyesik a morált.
S Halak vetik fel magukat
a festett üvegablakok féldelejében.
Leírom a szót: Isten! És nem történik semmi.

Leírom még egyszer. Isten! Gyónnék, áldoznék.

Bűnnel teli minden. Isten, teremj magadból!

Jézusisten! Megint karácsony közeleg.

„Égi magasok, harmatozzatok”!

Hisz’ én már az első hópehelyre is sírva fakadok.

FÉLÁLOM-MISE

Kibontott

hajadnak csengőszavára

térdre esnek a szarvasok

az ordas Hold isszelídül

Járom álombéli tájam.

FELVÁLLALT NAP

A Teremtő súlya alatt nyögök,

nehéz, Isten-hiányos magányban –

az élet vize megzavarosodott,
hajtom fejem álomra, halálra.

2009. április 22.

Szt. Kájusz, Szt. Noémi, Csilla

Felveszem a betegek kenetét.

Ezentúl magamba vagyok zárva,

gyónástalanul sötét a lelkem:

örvénylik a test ladikja alatt

a tenger morajló dagálya.

A tébolyult szél felhőt facsar,

könnytelen, kiszikkadt a szem,

csak a vers hangtalan lelke vacog,

csak a monoton csend szíve ragyog –

élek! Két édes szülém halott,

én jelenük,s főként múltjuk vagyok.

Az ember néha fél a mélybe nézni:

gnóm magát látná vagy visszterhes csillagot!

Ide jutottam. A nagyszülői ház áll, ám más tulajdonába jutott.

Fúr a lelki gyötrelem, s menteném magam!

Zajos gyászév apám kínkeserve után

az az ezredfordulós dekadens társaság!

Narkós, alkoholista, link egyformán jött,

bűnös együgyűségem mindenkit fogadott.

A látszatképzés nem könnyed játszadozás –

szándékolt és félelmet korbácsol,

berezzenti az idegbajost.

Egészséges – mondják az arca előtt,

háta mögött pedig mindenki összebúg

s az értékekből mindenki markolt,

s maga után gondolati szemetet hagyott.

Megállt az idő: nulla-négy. huszonkettedike -

feldúlt a jövő; elhanyagolt,

tétlen-léha s elhagyatott vagyok.

De tán még így is fiamnak apja maradok,
sejdítenék néki egy remélt szebb világot,
de a mesék várának fala leválasztó: sánc!
Hit helyett ijedelemvalóság, józanság helyett
Téboly-szerű állapot jutott.
Porban az arc, homlokomra kenet.
Gábor atya! Otmár és János atya!
Jézus Krisztus, Mária. Szent József, Margit!
Segítsetek engem:
Az utolsó kenetet magamra vettem.

MEGBOCSÁTÁSODÉRT!

Ezt tudom nyújtani, szerelmem, -
egyre kevesebbet;
nem gürcölök, mégis emelkedem...
Elragadt e karvaly este!
Hogy ne kelljen fájni ostobán,
Veled voltam már mostohább –

s nem ügyeltem a rendet,
egyre nehezebb terhed lehetek ---
Tétovák már a jeleim, azt hiszed?
(Mogorván didergek a verandán,
téblábolok kéziratok között;
helye-nincs ajtón dörömbölök):

Engedj be vádjaim udvaráról,
gubbasztó nyomorúság-porából
- Fény-ízű csókjaidért!

RÖPFOHÁSZ

Mindenható Atyaisten! –
a bennem helyreálló
rend és harmónia
szeretet-hullámozzon végig
az egész Világegyetemen

CSAK EGY LÉPÉS A BÉKE

Álmodjad vissza arcod a forrásba,
én várlak mélyén, kezemben rózsával.
haragból raktál félelmes bástyákat,
s vívod ellenem értetlen csatádat.

Vegyed ki tehát kezemből rózsádat.
Fakadj forrásból újfent napvilágra.
Roskadnak rögtön bástyáid romokká,
s harmat-szép szíveddel felém indulj már!

KEZEDBEN A SORSOM

Igen! Könnyebb egy hegyet
száz szekérrel odébb rakni,
mint az átkot vállainkról
mélybe dobni.

A szirmok tán mondanák,
hogymint ujjaink közé fagyhat

a szivárvány!

Már-már azt sem vesszük észre

- nyár van, tavasz vagy tél-e?

Lábunk alatt kopik a Föld,

s kifakul a fűből a zöld;

tengerledik a sárga –

az avar tapad a sárba.

És nem jön közelebb a Nap,

igaz, hogy távolabb sem az

Ég került, csak a lélek

merült alá a titkok

szél-hárfázta Öreg-tavába.

MIANYÁNK

Ébredtél? Álmodtál?

Kitárult az ajtó,

a Lét-kapukon át

végigcsoszogtál
a hűvös verandán,
aztán eltűntél
a késő-délelőttben.
Hol vagy?
Hol keresselek?
Mért vetkezed le
csontjaidról
árva szeretetem?
Milyen virágot
tűzzek gomblyukadba,
hisz az sem mindegy
sírodhoz mikorra vársz.
Koponyarejteken –
bújdoklok feleletlen
versben: Hiányom vagy!
--- a gyász.
E megbecstelenült

házban ---:

Egyedül vagyok! – egyedül:

Kietlen Miatyánkban.

ANYÁM KEGYKÉPE ELŐTT

Holdat cipelő Édesanyám

sírrá nehezült emlék-virágom

fátyolos lepel vagy az Ország-testen

úttalan múlt

örömszöld helyetti moha-erdőn

Ostorozott kolostori szentély

ahol a dormitoriumig szétdúltak

az álmok

ahol nincs egyetlen épkézláb gondolat

csak az elveszett érzemények

A bársonysűrű sötétben a szentképek

utánad delejeznek szent zengeményeket

Égcsöndben fúlok szüntelen

Nem értem az Istent

Nem fogadom el halálod

Nem ismerem el teremtéstörténetem

Elmetsztve szememben az ág

Nincs égboltozat

Nincsen világ

Hóra havat nyelek

úgy senyvedek

Dobogtass vigaszt Jóanyám

onnan a mélytelen mélyből

Zubogtass rám őrszéli vihart

villámok szaggassák arcomat

Hisz Utánad készülök én is

halálostól-életestől

reményesülve az eggyé-porladásra

SZÍVEM SZÍVÉRZETE

Anyám, életed teljében
elmaradt szívdobogásom,
sírba- hóba fúlt fekete tulipántom.
Sekrestyés hajnalok félálmaiból
felzengenek a csengettyűszavak.
Szívárványívbe komponált örök hiányom,
hogyan arcom visszalelem –
földed visszakapom –
hogyan újra álmodba látok –
hiszem, vallom, várom.
Karodba nyugvó Apánk áldottja,
'56 csillagrendszer alatt
a hadbírói ítéletek halálkoszorúja,
ugye, összefonta sorsaitokat!
Mélyre mentetek, elmaradtatok
- nélkületek mire jutok?

Élek a véglegesből –
Vasi Ferenc Zoltán,
fejfa alatt is magyar –
Kárpát-medencei hitzárványlakó.

ANGYALDAL

Kicsi fiam, megtermettél,
szívből testté elegyedtél.
Édesanyád gyöngye lettél,
kicsi fiam, sziklám, szirtem.

Cipelem a vállamra vett
eltékozolt édent – emlék -,
hiszed-e, hogy a kő nehéz,
földhöz lapít az Ég súlya.

Azt vallom az Isten felé:
mennyi eltékozolt reggel!

Messzi hegyeken túl, folyón
érted himbált meg a ladik.

Arcomon az eső cseppje,
életvízzé kigörgedett.

Bánatom fűzlevelei
élesen szívembe döfnek.

A Holdlidérc megragadja,
emeli a lelkem súlyát,
könnyek harmatozó sóját
szertehinti kavicsokká.

ELMARADT DAL

Szentjeiddel ügyelj rendet.
Angyal tartsa a falat.
Belakható vers-lakásban
könyvekből építsd magad.

Tárva-nyitva már a mennybolt,
álmodj tiszta éveket, -
ne számodra, csak kit szeretsz,
s áldja meg az Istened.

Lisztláng

cikluscím

TAVASZLEÁNY

Bal kezemben fűzfaág.

Jobb kezemben gyöngyvessző.

Nyüves koponyámból

rajzó mondatok.

Jobb felől víz csobog.

Szívem néma hídján

ácsorog egy lány:

Tűzpiros tulipánt!

A CSÓKOK SZOMJÁRÓL

Ajkaidról fakasszad

az éneklés forrását;

újítsd velem gyökerét a Fának

s röppents rügyeket ágaira.

Óhajtás tart fenn –

(Nap zeng fülemben):

Madár-hiteddel hirdesd hát kegyelmem;

Szent Ferenc csukjad be a Bibliádat.

Eltékozoltam rengeteg szerelmet,

segítsd meg sorsom illatos imáddal...

Messze a kezem még a virágtól?

Fut, fut az álom, kergeti szél...

Messzire szálldos még a madár most,

örömet trillázni ám visszatér.

Itt van, s már ébred, ha Téged remélhet,

járjad át titkos zezzugait,

ismerlek régről,

TE is tudsz RÓLAM,

Gyógyulás kertje,

rejts forrásodba...

GABALYGÁS

Csobog arcodra ujjaim áldása,
úgy hűsítlek, ahogy gyökerek
szürcsölnek talajnedvet
s közlekedtetik egyre feljebb
pupilláid éj-lombozatába
rigónk énekét. Szárnya e vihar;
rávillámlik húsunkra a vágy,
szemed is elnehezült,
nem tartja az eget;
pillantlak hanyatt! - vadvirág/
gyöngyödre liheg a szél,
tombol és rohan, - mint
ármedrét elöntő folyam. Hátán
erdők,
házak,
emlékek
--- roncsa!

(Könyvek nélküli tudás

e vérparázs tapasztalás:

nem hamu, nem tűz,

karjaival magához

húz

- a kígyó-derekú

szomorúfűz ---)

ággabalygás!

TRIVIALITÁSOK – 2000.

alkonyunk almunk

ágyra cseréljük

keszkenő-meseálom

lebben a télre

(hatalom)

x

hosszabb a mámor

rövidít étel

csöndet rebegünk

fényévnyi ébren

(kalács)

x

fodroz az ajkunk

tengerhajókkal

szeretlek-et

legyűrnek kémek

(Ikrek)

x

sírkő ragyog

szél nehezéke

fénykoszorúk

(téma)

x

hallok reménnyel:

élj!-feketében

merülve mély kút

holdhűvösébe

(ima)

x

volt igazából

bolyhul a szégyen

(széltél)

x

mégsem vagy máris

zöngd kalamáris

mézzvirág szőnyegeken

(szájüreg)

x

arany és/

vagy vér

örök itt! **(génidő)**

SZERELMI BIMBÓK FÁJA

„Asóka-fák mind tövükig pirulnak)

Kálidásza

Ajkaidról pattannak

a Lélek rügyei

szirmokat csókolsz a fára

ha lehunyod szemed

magadat bontod virágba

- legbentről zendül a hárfa

: Boldog lelkek tánca –

szárnyra kapsz s mint kókila,

eliramlok utánad

Rólunk szólhatna végre a fáma:

Tavasza vagy! Asóka Virágja.

Szeretlek! Csodállak.

(kókila – szanszkritül a kakukk elnevezése)

ADONIS VIRÁGA

(Adonis a tavaszi hérics latin növényneve)

Manöken-szépem! –

lehet, nem áll jól kezemre az írás,
idevetni szükséges mégis e sorokat,
mese nincs – muszáj!

Lobogó lendülettel elébed szaladni a Tavasz
Kapujába –

feléd hintem mélyen őrzött, hallgatag kertem
összes nyílódzó nevetését –

Rena, jaj,érkezz; - gondolj rám!

Nyisd pupillád bimbaja-erdejét,

legyél valóm: Nap-aranybánya!

Árva-örült rabságomban kék madár,

ki bal tenyerem köleséből eszeget,

jobb tenyerem pedig bebalzsamozza

földicsoda-gyönyörű Léted jótékony érinthetősége:

Ó,jajh, hány millió percet pocsékoltam el

Tőled-messzeségben!

Tízezer álomban tévelyegtem...

Ébressz fel, találj ki engem,

Újjászületés-Tűz,

Renáta, édes, boldogságos 21 éves.

LÁNGOLÓ HÁZ

Fejemre gyújtod a házat; -

kulcs vagyok, Te pedig zárja.

A tested – keleti szőnyeg; -

elébed borulok lágyan.

Érintlek virágmezőnek; -

bokádig hajadig szépen.

Melled is micsoda ékszer! –

hódolok lelkedért hétszer.

Mesébe illendő kendő; -
szétnyíló fekete erdő.

Pirosló álmok orcája; -
ajkam ízelt vacsorája.

Meglopnám nevedet százszor; -
visszavész lilium-zápor.

Esernyő nélkül elázol; -
hold—visszfény vagyok – árnyolt.

Tenger-éj, lángtaraj tető; -
szivárvány-erő: Delej-nő.

ÁLOMELŐTTES

Lepkehintóink elindultak.

Száz évek bábmagánya, ezreké,

feltolul a vérben,

ahogy lesütöd szemed,

rendeletlen érkezik

árva kérdésem:

Legalább kedvelsz-e – nézlek -,

legyűrnéd-e bennem

a terebélyes rétek

gyökércsendjét, vánkospuhaságát,

égbe szökő lombok szűzzuhatagát?

Átfognám varkocsod,

ujjfonatok bilincse a szívem

s tetten érten,

hogyan nem tudok várni Rád

- nyílt titok: szégyen –

szavakká tör' mókuskerekem,
dallamok emelkednek kígyós ketrecekből,
hajdani árnyak temetőin át
napfény-verésbe,
télből nyárba, üres éjek keresztjével:
Én, szeretlek – félténélek, védenélek!
Templomod felé indul léptem,
szép-jó Természetem kapui nyílnak,
térd- és főhajtás négy szöge
és a Tegnap fájdalmas szépsége zár –
boltozatos semmittevésben
szeretve szeretnék szeretni.

LÓTUSZ HERCEG ÉJSZAKÁI

I.

Színarany kádban
fürdetlek éjjel,
szivárvány-vágyadban

fürdőzöm éppen;

- megtisztult szívem

gyémántvizében.

II.

Száz-álmú Holnap

reggel palástja -

boldog-ima

önkoronázta,

- dallal és verssel

búzája áldva.

III.

Sírnék! – bolyongok

bíbor mezőkön:

ezüst virágok,

smaragdos könnyek

- hullajt a mámor

harmatos órán;

IV.

s kezem ügyében

Hold-Napnak kulcsa.

NYÁR JÖVEND

Ahogy nevezlek búzavetésnek

úgy a madárnak a fészek

Ahogy ezer ajkú a kalász

úgy repteti tollát a kéz

Mint templomtorony a fényben

oltárig sétálva feketében

csakúgy az éjjel –zászlótélben

Mint tébolyult verebek

kapdosok porból szemeket

melyek Téged tekintenek –

kiemelkedsz zöldellsz

majd

szél-derekún

készen

aratásnyi aranymezőm

aranymezőnyi aratás!

LISZTLÁNG

A szakrális térben rózsák nyiladoznak, fiam,

és a szerelem arcán odahegesztett a bánat;

el nem lehelt csókjaim fémszobrok

a múlt tanult roncstelepén.

Utazzál Te is vasutakon,

bár szig-szalagozott mobiltelefonokon

felhívhatatlannak tűnhet az Éden,

egymáson hevernek a szavak,

és túlharsognák az ujjbegyem,

mikor anyám csecséhez értem.

Most még takaró terít Rád országot,

és szüléd gondos lépte is Feléd vezet,

ha sírsz –

az éjszaka tehervonatán utazik a Hold.

Háborús szerelvény ez,

utolsó kocsijai talán a holtaké---

Növekedj csak a boldogság felé,

s ha ceruzáddal rámutatsz majd az égre,

az a pont vezérlő csillagod lesz.

Talán már elrejttem szemem,

s vadócmeggyet szemelgetek

egy túlvilágnak hítt kertben.

Most még Tőled indulok, költő-szárnyú est-sólyom

a szomszédos városba le?/fel?

hogy Hozzád érkezzem vissza tiszta fejjel,

de tudd,ezer veszélyem/esélyem –
az úton csapdavasak haraphatnak,
s kígyósziszegések értem,
félelem béklyóz,
s Isten hófehér bokra a tél.

Mit látsz, mondd, Fiam, anyád szemében? –
a tengert? – a lisztszítált rétet?

- egy magányos örökmécsest? –
vagy újra a rózsasövényta kerítésen?
Hiszünk, s mint parázsfüstöt őrizünk is,
titkos szelencénk,
apokolnál is erősebben,
álmunk-gödöréjben.

Menetjegy(2. osztály, 2002.iksz,iksz

Kalauz: 482674 Ft)

A holtak könnye könnyebb
holtjainknak,
s úgy ver vasra az ima,
ha élők szíve lepkebáb;
táncatárban táncba vágý'.

ÖLELKEZÉS

Mária, Marika, Marcsa,
reménység májusi karja.

Meglopnám nevedet százszor,
esernyő nélkül megázol,
Mária, liliomzápor.

Marika ,illatos eső.
Ne ázz már, minek az ernyő? –
napsütést küld a Teremtő.

Ne fázz hát, lopj Te is arcon;
ajkadtól édesül sarcom,
Marcsa, szíromzuhatag!

Borulok megadón térdre,
tested dús keleti szőnyeg;
tekintlek virágmezőnek;
bokádtól hajadig szépnek...

Melled is gyönyörű ékszer,
születnék érte én hétszer.

mesébe illő az erdő:
elejtett hófehér kendő.
Piros az álmok orcája,
legyél csókos vacsorám ma.

Hívjál húsos lakomára,
sóvár eggyé aluvásba.
Mostoha sorsunk a szégyen,
kóstoljunk egymásba ébren.

Kényszer cipel e vágóhidra,
s dobálja össze tagjainkat.

Mária, Marika, Marcsa,
boldogság májusi karja.

TÚLVILÁGI KRISTÁLYPALOTA

Álmokban levés: egyenként-külön

Ház csendjében nevelt szívem

átvérző lélekkötésében

lélegzeteddel hiányzol

kedves érinthetőségeddel

összes hajnaloddal

Tét nélküli estjeim

felgyűlt avarillata

okos és szép mondatok felé sodorna

ha volnál szemedtől ágyékidig jelenvalóan

- mondhatón-mondhatatlanul –

EGY VERSBEN EGY MESÉBEN
VALAMIKOR ELINDULTAM MÁR FELÉD
A LERÓTT TÁVOLSÁGHOZ MÉRTEM CSEKÉLY
HITEM

hogya maholnap mégis Rád találjak

Gyötörnélek üznélek hajtanálak

virágszirmokból teremteném valódi arcodat

Folyóvízbe veszejtenélek – hogy kintől fuldokolva

a hullámsírból visszavágyjalak –

Szavakra serkentenélek s elhallgattatnálak

ecetért-mézért álmaidba járva

temetném magam aztán kőbe fémbe fába

s fájnék örökvalóan kincsek tékozló őszén

érzéseim anyai aranyhold világával

a szívvidékem télmenetét az értő csöndek
jövendőn látnám szemeid gyönyörűségéül
forró könnyek között a hideg szobamélyben
hallgatag fogadnám Karácsony virradó hajnalát
Boldogság-palotádul szolgálnám angyalát
s örült-ihletetten rágyújtánám a városra
az opálszín-hályogosra befagyott tavakat
tapostatván csillagménessel múltó hamuvá
különös-koloncos világ-árva árnyak-szánt isten-magam

SZABADSÁG

Jurkovec Anettnek

tűzderes paripán
idegbalzsam-rózsa
árnyék-füstös erdőn
holdhoz emelkedem

csillag-érző éjjel

csillag-szeles éjben

alávágtatok

aláálmodok

hajnal-arcomon

hajnal-testemen

verejtékezés

fényre ébredek

álmok mécsesével

szellőt árasztok

rózsa-léptű

rózsa-csend

holdlányegű rózsza

CSALÓDÁS

Amikor az utolsó
lehetséges nemi „birtokot”,
az asszonynak remélt lányt
is elejtették a vadászok,
és megreparálták,
a férfiba beállt a fájdalom,
üvegmereven zuhant alá
az elmaradt, oly vágyott
éjszaka, és a semminek
árnyéka nőtt, ez lett
lényege – állandó csönd:
fenekedett álomsötét,
kimondhatatlan „Bevégeztetett!”

SZÁMVÉTEL

Vajon ki nézett ki magának?

A szem, vagy a szem mögötti

üres éden, mely meleget, védelmet,

hitet vélelmezett? S talán szavakat.

S nem került fényvalutádba,

hímvessző nyomult a vaginába,

s azóta éj-nap szarvasunk sánta

e korhadék-Föld korcs rétyjén.

Talán többet is vártál

a csillagok kifosztott erdőhonába!

Kicsinyke kár ugyan, de fészketlen

e csőre-szárnya nincs költőmadár.

Nyughatatlan fülel a szél, s az ormok

vassisakjára koccan a nevetés.

Mondod: „tévedtél”, csak tél volt,

a fázás félbemaradt, s mára: vége!

Ez a kín: gyermek, s ímhol, én magam!

A kertre telekspekuláns jelentkezett,
hétmérföldes csizma az életed,
hegyen-völgyön túl vagy már ---
Sirám a betájolt semmi! – mi végtelen már.

Magyar úton döngölt földön

cikluscím

ÁLMODÓ

A város labirintusában

bolyongva lerogyva

göcsörtös fák tövénél

kimerülten várom

az álom griffmadarát

könnyű szárnyzuhogását

nyugodt lélegzetem

S álmodom más életek

hömpölygő valóságát

erőteljes árapályát

szemem s nevem alatt

KIETLENÜL

Szerintem megírtak már mindent,

és nincsen utókor – mondtam.

S a szülői ház felett

megnyílt az ég,

angyal-létrákon mászkáltak

az ördögök,

hát nem lett élelem,

csak kínzás és félelem.

És akkor átbukott

a csatorna mélye...

Azóta tévesztve gravitálnak

az összesereglett patkányok.

TÁRGYTÉVESZTÉS

Emlékszel a talpfákra,

az összesikló sínparra?

Az utolsó kocsiból néztük,
hogy haladunk időnkben előre,
hátha ez az a szerelvénny,
amely lerombolja
hátunk mögött futó jövőnk
hazugságának száguldását.

Álltunk, ezer hittel,
álltunk tétován, báván -
kezünk nem akart
egymásra találni,
csak homlokterünk
gondolata tárult
visszavonhatatlan tájjá,
soha el nem érhető
vágyaink tárgyává.

POLITIKAI HALÁLTÁNC

Poroszkál hat vándor

át a rekettyésen,

az egyik kelekótya,

a másik hézagos,

a harmadik haragos,

negyedikje homályos,

ötödikje tályogos,

hatodikként a sánta

belegyalogol a sárba ---

S ki lesz a hetedik?

Ötöld ki tenmagad.

Mindenkinek halálútja –

a rekettyés megszaggat.

MERÉNYLET

Megvezetnek egy népet,

SZU-ból EU-ba, mégpedig

ugyanaz a garnitúra.
Az Ország egy helyben áll.
Csak az atombomba-villanás
emlékezete,
csak a barnuló vér látványa
a téren,
csak az ütni-szánt,
megmeredt kar –
s a nagybecsű emberiség
a leölt Krisztus vérdíjával
menetel vélt üdvössége felé?

A HOLD ZSOLDOSAI

A Hold kapuja felett
átzörög a Göncölszekér,
mord lovasok, mokány paripák
átvágatnak az éjen túli mezőre,
szívükbe temetetten hölgyük arca,

megroppant hegyek,szétnyílt sebek...

Háború tombolása, csattognak

a paták, villámlanak a kardok,

meglőtt csillagok lengenek ki

pályájukon, s vért fröccsentenek

a hamutelt rétek keserv-virágjai

fölé.

Az emberben alászáll az Isten.

HŐSI HALOTTAK – ÁLOMIDŐBEN

Órák menetelnek alvó testek felett

a XX. század katonacsizmái a senkiföldjén,

recsegnek-ropognak a havon doni álmok

a kinnmaradottak és a visszatértek

sebeinek képe lilásszürkén feldereng.

Volt még más is! A népszaporulat elegye,

a leigázott nők fogantatása és deleje,

egy ősz avartüzei gyúltak Párizs után...

messze ment a század, eget célzott, földet ért,
hitet-hitetlent egyként fektettek alkotmányba
s kitört a vész, hegyeket tarajlott völgyek fölé,
felzsongult a darázshad,s az önkény sorompója
hol transzport-vonatok után maradt a légszakadt lobogója
hazánknak,, s míg fillér csusszant, s állt a vár,
míg pengőn forgott a becsület, s névértéken rab mereng,
életfogyos politikaiak emlékeiben lógó lábakon
rangban-rendben előljárók, mint keresztfás zubbonyok...
Alszanak a csendben asszonyok, gyermekek,
s a város, ország fölött útra kelnek a temetők,
elvesztek a kendők, elmarad a szemérem,
álmok masíroznak keletre, s bakák húzódnak össze.
Ez a XXI.századi hajnal: csendőrendjel.
Nagyanyám örökálma: törvény nyelve.

ESZMÉLŐDÉSEK

Bartis Ferenc emlékére

I.

Tengered az alkony

átcsap szikláin a szél

halálunkból

inhalálunk

II.

Könnyű Neked –

mondanám Kinek?

Hegygerincen vándoroltass

(suhog-susog a csend)

szöveget veret Isten

a Csomulungma tetejére

s ha lépek a kötélre

el ne szállj levegőtlen

bátorságában elmaradt

Esthajnalos

III.

fekete vér tébolytengere

fordul (tus!)

titkok tükrei mélyén

mosoly csörög

IV.

úzi úzi

kutyáit a Nap

harapgatják

Róka-ságomat

V.

Lelátni

rózsák gyökeréig

Olajágak krisztusreggele

(Nagycsütörtök éjszaka)

VI.

holnaputáni tegnapelőtt

holnapelőtti tegnap

Után:

Vegyétek le a követ

(lángok nélküli lángok

a versek szemhéjáról

VII.

hangya cipel áruházat

bútornak erdőket

a városról innenről:

Fény

VIII.

kiemelem alapnak

kiszemelt hét-helyét

ergo sum

vis vitalis

[PAUL CELÁN:
HALÁLCSÖND-idő]

Ember fölé nővő hegymagaslatok

Csönd és szelídség

ritkás napfelkelték

nesztelen szemek tekintenek.

Az el nem sírt könnyek

Mint megfáradt tevék.

Koponya-belül:

jégcsapok.

Éjbe csuszamló hajnalok

HALÁLCSÖND IDŐ II.

A küldetések alászállnak.

Fagyba dermed minden utam.

Hol az egyetlen élhető vers –

keresztjére hogy ráfeszítsem magam!

Milyen évszakrend, üdvös víz
csurog alá anyám élő hitéig –
apám oktalan hallgatását
meddig bírom e kietlen éjben?

Évtelen-naptalan kimért időmben
ki fájdulna szebben-jobban –
lélekharang ha kondul az észben
s minden órám fiatlan?

Tán Napkeletkor égre nézek
s búzamezőn lágy-fekvőben
enyhe szélben Isten szalad.
Rólunk mesél.

Néked:

Fiam!

BIRKENAU

álmomban szén-cinkék

csontjaival fűtök

Lélek-hideg éjjel

nagy szem telihold rí

ERDÉLY, 1987

Évek patáin vágató Nap

lánccá összefűzött virradat.

Talán egy váratlan anya

igazságot szül majd

a hamvadó hitek rostélya alatt,

ahol teljes páncélban, karddal

előpattanna régen várt

konok Fia.

MAGYAR ÚTON, DÖNGÖLT FÖLDÖN

Édes hazám, édes, szentem,
virágzó kis nagyhatalmam,
kicsit kelet, kicsit nyugat,
de mindenképp egyetlenegy.

Hová járul el az utad?
Fentebb-lentebb, kintebb-bentebb?
Merre felé terelgetnek
vihart játszó fellegek?

Kinek voltam egyetlenje,
ki nekem is egyetlenegy,
minek nemztek, hova tűntek,
apám is és anyám is?

Nekük bizony rosszuk voltam,
nyiladoztam, elhajlottam,

vissza kihez találjak,
elmentek az éjszakába.

Éjszakai szállásuk lett
éjszakai virrasztásom,
révedek a múltba mélyen,
gorgókként tekintnek vissza.

Agyonver az álom engem,
reggel mégis ébren talál,
nincs ablak a jövőre,
színültig a hamutál.

Tehát elfogy életlángom,
magamat nem lelhetem,
felettem az űróceán,
élő testem, halott szívem.

Felgyúlnak a temetők,
emberhumusz, termőföld,
messze lett e tett a vágytól,
félek magam a haláltól.

Ennyire meg ennyire,
nem vagyok jó semmire,
se létre, se munkára,
csak e vers végpontjára.

SORSIDILL

Magyarnak lenni? – állni egy fa lombja alatt,
körötte sok aratni való búzamező, szőlőskert –
srégen kinézni a kék égboltozat felé,
s közben kenyeret szelni, ország-formájú szeletet.
Munkavégeztével családhoz térni, serényen
végezni tovább s könyvekkel kiművelni
a gyerekcsodát. Legyek csak annyira méltó,

mint mit őseim megcselekedtek, s vinni-adni
a biológiai láncot. Becsülni, ami élet –
ünnepként élni meg még a keserves hétköznapot
is, s nézni a madarat. A madár majd álmot hoz,
a háztetőn énekli ki a jót és a bánatot.
Egy széttört tányér a háborút idézi, 'sz kilengett
a Föld tengelye, majd '56 csillaglelkei
újra holtakat, rabruhákat osztak koholt jussokért.
Kötelek feszültek alá, bitor cipők lógtak:
menekülésvágy vagy a helybenhagyás zaklalma.
Minden nemzetben van szadista. Sok lelket törni tud,
s a gondolat-egzisztencia keres kényszerkiutat.
„Ne mondd, hogy nem vagy Isten-hitű, nemzeted
elől ezt ne tagadd el soha – lehet szocialista vagy,
azaz hát te is Isten-szülött. Bűnhődni, közgondolkozni
ha szegényen, akkor is, lehet – ne rövidítsd magad.
Lombot adj, lábad alatt a fa gyökérzetével
jóra, szépre,termőre – tavaszra kihajts.

Nyarad lesz, őszöd. Naponkénti harangzúgás. Bor,
barack.

Nézz rám! – nécert látsz, cigányt, svábot, tótot...?

Vess számot Szent István intelmei szerint, s megmondom
ki lehetsz... Embernek ember, hite, szava
szerint:Magyar!

SORSERŐK

Békülj meg sorsoddal,
hányt-vetett és dobált,
vedd fel a vízszinteset,
álomrend az éjszakád.

Fölötted monstrumentum.

Vigíliákban tudtad,
rád zuhanhat koporsód
fedele – rég tornyosul.

Rendezd irataidat –
beléjük temetkezz hát!
Lehetett ily esztelenül
élni, szenvedni sokat –

nem lehet mentség rá.
Inkább oly önítélet,
mi közösségbe rántott.
Vajh, volt helyed? Van a nincs

fantazmagóriája.
Misztika: nagyhatalom!
A muszáj hegy-magas Úr
s teteje jégcsuszamlás.

A gondolkozásmódod
félművelt és félsánta:
Szentre néha ráhibáz’,

de dolgoz – csak magaddal!

Van fiad! – de jól vigyázz –

Benne is fortyog a vágy,

a kamasz sokat akar! –

s te egymagad fájdokolsz,

a kint ne örökítsd Rá!

Óvd jövőjét, távolát! -

olts belé boldog hitet,

halálos szerelmet olts,

hívséges Istene légy! –

leljen barátot s arát!

Ne ily Isten szamarát.

DIÓFA ÁGÁN

A tenger-zöld dió-halom
ezer-lelkű fáról dalol,
bokáig emlékekben
sétálsz az Édenben...

Őseidnek kincse mélyen,

talán épp azon tapodsz

- koronától gyökeréig

hajnalodj.

Az aransármány én vagyok.

SZÁJ

Szobatiszta vagyok – és szabadúszó,

de nincsen kád, medence,

hogy előmerüljek

egy kötött versformában valakiért.

Egyénileg vállalkozik a pennám,
levelekbe fogja az üledék-agy
paszomántját, csizmacsikorgását.

Delel a Tél, a címzett remél:

Magasságos Úr!

- s túl az óragongokon
megbicsakló a szív, melyen a perc
már sebet ejtend:

Jézusom,

ez a csend
számlaköteles; hát befelé figyelek,
s morajlik a mondanivaló,

ám

nincsen szó. Vagyok szabad dülő,
s talán szóba tiszta maradok kandúr-
vénségemre... Ha nem, a pelenka
lesz öt-hat évtizednyi kézirat-összkomfort.

Kiadatlan mulasztások! -és zsineggel
jól egybefoghatók.

EGZÁLÁS

Ég alá törpülök
s torokhangon szólok
küszködöm a testtel
reszketek a csenddel

- először elvétem

lélekzetvételem

- utána dalolok

köhögök sivítok

- s fejfa alatt porladón

görönggyé tapadok

- csontzenére síri szélre

feltámadandok

